

พระธรรมดาเนียล - ตอนที่ห้าสิบห้า

การเปิดเผยฝันของคำพยากรณ์: การสำแดงของกาเบรียลแก่ดาเนียล

Jeff Pippenger

2024-01-19

กาเบรียลมาหาดาเนียลหลังจากที่เขาได้เข้าใจถึงเจ็ดสิบปีแห่งการเป็นเชลยตามคำพยากรณ์ของเยเรมีย์ตลอดจนคำปฏิญาณและคำสาปแช่งของโมเสสแล้ว

ในปีแรกแห่งรัชกาลของท่าน ข้าพเจ้า ดาเนียล ได้เข้าใจจากหนังสือทั้งหลายถึงจำนวนปีซึ่งพระวณะของพระยาห์เวห์ได้มาถึงเยเรมีย์ผู้เผยพระวณะว่าพระองค์จะทรงให้ความรกร้างของกรุงเยรูซาเล็มครบเจ็ดสิบปี.... แท้จริงอิสราเอลทั้งสิ้นได้ล่วงละเมิดพระราชบัญญัติของพระองค์ แม้โดยการหันหนีไปเพื่อจะไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์ เพราะฉะนั้น คำสาปแช่งจึงได้เทลงเหนือพวกเรา และคำปฏิญาณซึ่งเขียนไว้ในธรรมบัญญัติของโมเสสผู้รับใช้ของพระเจ้า เพราะพวกเราได้กระทำความบาปต่อพระองค์ และพระองค์ได้ทรงทำให้พระวณะของพระองค์ซึ่งพระองค์ตรัสกล่าวโทษพวกเรา และกล่าวโทษบรรดาผู้วินิจฉัยของพวกเราที่ได้วินิจฉัยพวกเรา ให้เป็นจริง โดยทรงนำเหตุร้ายใหญ่หลวงมาสู่พวกเรา เพราะว่าภายใต้ฟ้าสวรรค์ทั้งสิ้น ไม่เคยมีสิ่งใดเกิดขึ้นเหมือนที่ใดเกิดขึ้นแก่กรุงเยรูซาเล็ม ดังที่เขียนไว้ในธรรมบัญญัติของโมเสส เหตุร้ายทั้งสิ้นนี้ได้มาถึงพวกเราแล้ว ถึงกระนั้น พวกเราก็มิได้วิงวอนต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเรา เพื่อให้เราหันกลับจากความชั่วช้าของเรา และเข้าใจความจริงของพระองค์ เพราะฉะนั้น พระยาห์เวห์จึงทรงเฝ้าดูเหตุร้ายนั้น และทรงนำมันมาสู่พวกเรา เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเราเที่ยงธรรมในราชกิจทั้งสิ้นซึ่งพระองค์ทรงกระทำ เพราะพวกเรามีได้เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์ ดาเนียล 9:2, 11-14.

ถ้อยคำที่ดาเนียลใช้ซึ่งแปลว่า "คำปฏิญาณ" นั้น เป็นคำเดียวกับที่โมเสสใช้ซึ่งแปลว่า "เจ็ดเท่า" ในเลวีนิติบทที่ 26 ซิสเตอร์ไวท์แฉ่งแก่เราว่า ในบทที่เก้า

ดาเนียลกำลังแสวงหาความเข้าใจเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างช่วงเวลาของเยเรมีย์คือเจ็ดสิบปีกับช่วงเวลาสองพันสามร้อยปี ในบทที่แปด

กาเบรียลได้รับบัญชาให้ทำให้ดาเนียลเข้าใจนิมิตเรื่องสองพันสามร้อยวัน

และกาเบรียลกำลังทำงานของตนให้เสร็จสิ้นเมื่อเขากลับมาในบทที่เก้า

และแฉ่งแก่ดาเนียลให้แยกนิมิตทั้งสองออกจากกัน ในความคิด ซึ่งนิมิตทั้งสองนี้ได้เป็นหัวข้อของบทที่เจ็ด บทที่แปด และบทที่เก้าด้วย นิมิตทั้งสองนั้นเป็นหัวข้อของ "ความรู้ที่เพิ่มขึ้น" ซึ่งถูกเปิดเผยในปี 1798.

เจ็ดสิบปีของเยเรมีย์และ "คำสาป" ของโมเสสต่างก็เป็นสัญลักษณ์ของ "เจ็ดเท่า" ดังที่แสดงโดย "คำปฏิญาณ" ของโมเสส แต่กาเบรียลกำลังจะนำเสนอการจำแนกช่วงเวลาสองพันสามร้อยปีออกเป็นส่วน ๆ

ช่วงเวลานี้จะถูกแบ่งอย่างถูกต้องได้ก็ต่อเมื่อความสัมพันธ์ระหว่างนิมิต ("chazon") แห่งการเหยียบย่ำลง และนิมิต ("mareh") แห่งการปรากฏ ได้รับการจำแนกอย่างถูกต้อง

กาเบรียลเริ่มต้นด้วยการชี้ให้เห็นว่ามีการกำหนดช่วงเวลาแห่งการทดลองสี่ร้อยเก้าสิบปีไว้สำหรับพวกยิว

ช่วงเวลานั้นเป็นช่วงเวลาเดียวกันกับช่วงสี่ร้อยเก้าสิบปีแห่งการกบฏซึ่งได้ก่อให้เกิดเจ็ดสิบปีแห่งการเป็นเชลย

คำว่า "กำหนดไว้" ในข้อยี่สิบสี่กล่าวถึงช่วงเวลาตั้งแต่การประกาศพระราชกฤษฎีกาฉบับที่สามในปี 457 BC จนถึงการเอาหินขว้างสเทเฟนในปี 34 AD แต่คำว่า "กำหนดไว้" ในข้อยี่สิบหกและข้อยี่สิบเจ็ดนั้นกำลังระบุถึงอำนาจที่ก่อความรุกรานของลัทธินอกศาสนาและอำนาจสันตะปาปา

และภายหลังหกสิบสองสัปดาห์ พระเมสสิยาห์จะถูกตัดออก แต่ไม่ใช่เพื่อตัวพระองค์เอง และชนชาติของเจ้านายผู้ที่จะมานั้นจะทำลายเมืองและสถานบริสุทธิ และที่สุดปลายของมันจะมาอย่างน่าทึ่ง และจนถึงที่สุดแห่งสงคราม การรุกรานถูกกำหนดไว้แล้ว และเขาจะยืนยันพันธสัญญากับคนเป็นอันมากอยู่หนึ่งสัปดาห์ และในท่ามกลางสัปดาห์นั้น เขาจะให้เครื่องสี่ตัวบูชาและเครื่องบูชาหยุดไป และเพราะการแพร่กระจายแห่งสิ่งพึงรังเกียจ เขาจะกระทำให้เกิดความรุกราน จนถึงที่สุด และสิ่งซึ่งถูกกำหนดไว้ นั้นจะถูกหลงบนผู้ที่ถูกทำให้รุกราน ดาเนียล 9:26, 27

กาเบรียลแจ้งแก่ดาเนียลว่า "ภายหลัง" ที่ "พระเมสสิยาห์" ถูก "ตัดออกไป" แล้ว "ชนชาติของเจ้านายผู้ที่จะมา จะทำลายเมืองและสถานบริสุทธินั้นเสีย" โรมนอกศาสนาได้ทำลาย "เมืองและสถานบริสุทธิ" ในการล้อมซึ่งดำเนินอยู่นานสามปีครึ่งพอดี ตั้งแต่ ค.ศ. 66 ถึง 70 กาเบรียลระบุว่า "ที่สุดแห่งสงคราม" จะมา "ดูจน่าทึ่ง" และว่าสงครามนั้นจะประกอบด้วย "ความรุกราน" สงครามที่ได้กระทำขึ้นต่อกรุงเยรูซาเล็มและสถานบริสุทธินั้น คือการเหยียบย่ำที่ได้สำเร็จลงโดยลัทธินอกศาสนาและอำนาจสันตะปาปา อำนาจนอกศาสนาที่จะทำลายกรุงเยรูซาเล็มในเบื้องต้นคือบาบิโลน แต่อำนาจนอกศาสนาที่จะทำลายกรุงนั้นภายหลังจากที่พระเมสสิยาห์ถูกตรึงกางเขนแล้ว คือโรมนอกศาสนา แต่สงครามต่อสถานบริสุทธิและกองทัพนันได้สำเร็จลงโดยอำนาจสองประการที่ก่อให้เกิดความรุกราน และอำนาจประการที่สองในบรรดาอำนาจทั้งสองที่ก่อให้เกิดความรุกรานตามพระคัมภีร์ก็คือสันตะปาปา

อำนาจสันตะปาปาคืออำนาจที่ถูกแทนไว้ว่าเป็น "สี่เขี้ยวที่ทิ่มแทง" เป็นอำนาจในข้อยี่สิบของดาเนียลบทที่สิบเจ็ด ซึ่ง "ทะลักท่วมและลวงเลยไป" การเหยียบย่ำกรุงเยรูซาเล็มซึ่งเริ่มต้นขึ้นกับบาบิโลน และดำเนินต่อมากับชนชาติแห่งเหล็กที่กล่าวถ้อยคำลึกลับ ดังที่โมเสสได้พรรณนาไว้ในพระธรรมเฉลยธรรมบัญญัติ ต่อมาถูกสืบทอดโดยอำนาจสันตะปาปา จนถึงที่สุดแห่งการเหยียบย่ำนั้น "ความรุกราน" ทั้งหลายได้ "ถูกกำหนดไว้" ในข้อยี่สิบเจ็ด พระคริสต์ทรงยืนยันพันธสัญญากับคนเป็นอันมากอยู่หนึ่งสัปดาห์ ในท่ามกลางสัปดาห์นั้น ระบบการถวายเครื่องบูชาฝ่ายโลกจะต้องยุติลง เมื่อพระคริสต์ทรงเริ่มพันธกิจมหาบุโรหิตของพระองค์ในสถานนมัสการในสวรรค์ เพราะการไม่เชื่อฟังของพวกยิวในช่วงเวลาแห่งการคอยรับการพิพากษาซึ่งได้ถูกตัดแบ่งไว้สำหรับพวกเขาใน สถานนมัสการและนครจึงจะต้องถูกกระทำให้รุกรานอีกครั้งหนึ่ง

ข้อพระคัมภีร์นี้กล่าวว่า "เพราะการแผ่ขยายของสิ่งน่าสะอิดสะเอียน เขาจะกระทำให้มันร้างเปล่า จนถึงวาระสุดท้าย และสิ่งซึ่งได้ทรงกำหนดไว้แล้วนั้นจะถูกหลงบนผู้ที่ถูกทำให้ร้างเปล่า" เมื่อในที่สุดพวกยิวได้ทำให้เวลาทดลองของตนเต็มจนล้นถ้วยแล้ว เมืองและสถานนมัสการก็จะต้องร้างเปล่าจนถึงที่สุดแห่งสงคราม ณ "วาระสุดท้าย" ของการถูกเหยียบย่ำในปี 1798 ได้มีการ "กำหนดไว้แล้ว" ว่าระบอบสันตะปาปาจะได้รับบาดแผลถึงตาย จากนั้นเมืองและสถานนมัสการจะต้องได้รับการฟื้นฟูและสร้างขึ้นใหม่ ดังที่ได้มีการเป็นแบบลวงหน้าไว้เมื่อพวกยิวออกมาจากบาบิโลนตามตัวอักษรภายใต้กฤษฎีกาทั้งสามฉบับ

จนกว่าสงครามนั้นจะถึงความสิ้นสุด กรุงเยรูซาเล็มจะต้องถูกเหยียบย่ำลงโดยอำนาจของสันตะปาปา ช่วงเวลาเชิงพยากรณ์ที่ประกอบกันขึ้นเป็นช่วงเวลาจำเพาะภายในระยะเวลาสองพันสามร้อยปีนั้น

จะเข้าใจได้อย่างถูกต้องก็ต่อเมื่อความสัมพันธ์ของนิมิตเรื่องการเหยียบย่างลงแห่งช่วงเวลาเจ็ดสิบนั้น
ได้รับความเข้าใจควบคู่ไปกับนิมิตเรื่องการฟื้นฟูสถานนมัสการและพลโยธา
การปฏิเสณิมิตเรื่องการกระจายกระจายตามคำสาปของโมเสส ก็เท่ากับปฏิเสณิมิตเรื่องการรวบรวม
นิมิตเรื่องเจ็ดสิบปีคือนิมิตแห่งการกระจาย นิมิตเรื่องสองพันสามร้อยปีคือนิมิตแห่งการรวบรวม
นิมิตเรื่องเจ็ดสิบปีเป็นนิมิต "chazon" แห่งการกระจาย และนิมิตเรื่องสองพันสามร้อยปีเป็นนิมิต
"mareh" แห่งการรวบรวม

เหตุฉะนั้น สิ่งซึ่งพระเจ้าได้ทรงผูกพันเข้าด้วยกันแล้ว อย่าให้มนุษย์แยกออกจากกันเลย มาระโก 10:9

นิมิตทั้งสองได้ถูกผูกเข้าด้วยกันในเชิงพยากรณ์ และการปฏิเสณิมิตหนึ่งก็คือการปฏิเสณิมิตทั้งสอง
ข้อเท็จจริงนี้ชี้ให้เห็นว่า แม้อาตเวนต์สม์จะอ้างว่าตนยึดถือคำพยากรณ์สองพันสามร้อยปีไว้ก็ตาม
แต่พวกเขาก็ได้ปฏิเสณิสากลสำคัญยิ่งของอาตเวนต์สม์แล้ว อย่างแน่นอนพอ ๆ กับที่พวกเขาได้ปฏิเสณ
"เจ็ดกาลเวลา" ในปี 1863 มิใช่หรือที่พวกเขายิวอ้างว่ารักษารวมบัญญัติของพระเจ้า?
มิใช่หรือที่อิสราเอลในสมัยโบราณอ้างว่ากำลังรอคอยพระเมสสิยาห์?
การแสดงตนหรือการอ้างตนย่อมไร้ความหมาย หากมิได้ยึดมั่นพระวาระของพระเจ้าไว้.

ในที่สุดพวกมิลเลอไรต์ได้ระบุวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 เป็นจุดสิ้นสุดของช่วงเวลาสองพันสามร้อยวัน
แต่ความเข้าใจของพวกเขายังมีอยู่อย่างจำกัด จนกระทั่งภายหลังความผิดหวังครั้งใหญ่
ความสว่างจึงได้มาถึงเกี่ยวกับสถานนมัสการในสวรรค์และการที่พระคริสต์ทรงปรากฏในอภิสุทธิสถานในวันนั้น
หลังจากวันนั้นแล้วเท่านั้น พวกเขาจึงได้เห็นชาวสวรรค์องค์ที่สามและพระบัญญัติของพระเจ้า

องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงมีพระประสงค์ที่จะเพิ่มพูนความสว่างแห่งคำพยากรณ์ซึ่งเกี่ยวเนื่องกับระยะเวลาสองพันสาม
ร้อยปี และในปี ค.ศ. 1856 พระองค์ได้ทรงเปิดประตูสู่ความสว่างเพิ่มเติมนั้น แต่ตลอดช่วงเจ็ดปีถัดมา
ลัทธิแอตเวนต์สม์ได้ปิดประตูนั้นลง จนกระทั่งภายหลังวันที่ 11 กันยายน ค.ศ. 2001
องค์พระผู้เป็นเจ้าจึงทรงนำบรรดาผู้ศึกษาคำพยากรณ์ให้หวนกลับไปยังบทความของ Hiram Edson
และความสว่างของ "เจ็ดวาระ" ก็ได้เริ่มเพิ่มพูนขึ้นอีกครั้งหนึ่ง

ด้วยการปฏิเสณี่จะมองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างคำพยากรณ์สองพันสามร้อยปีกับคำพยากรณ์สองพันห้าร้อย
ปีสิบปี ลัทธิแอตเวนต์สม์จึงได้เข้าใจวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 อย่างคับแคบและไม่สมบูรณ์

เมื่อ S. S. Snow ได้กำหนดวันที่การตรึงกางเขนไว้อย่างแน่นอนแล้ว วันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844
จึงได้รับการยืนยันแน่ชัด

เพราะฉะนั้น จงรู้และเข้าใจเถิดว่า ตั้งแต่เวลาที่พระบัญชาถูกประกาศให้ออกไป
เพื่อบูรณะและสร้างกรุงเยรูซาเล็มขึ้นใหม่ จนถึงพระเมสสิยาห์ผู้ทรงเป็นเจ้านาย จะเป็นเจ็ดสิบปี
และหกสิบสองปี สิบปีนั้นจะถูกรื้อสร้างขึ้นใหม่ และกำแพงเมืองด้วย แม้ในยามแห่งความยากลำบาก
และภายหลังหกสิบสองปี สิบปีนั้น พระเมสสิยาห์จะถูกตัดขาด แต่ไม่ใช่เพื่อตัวพระองค์เอง
และชนชาติของเจ้านายผู้ที่จะมานั้นจะทำลายเมืองและสถานนมัสการ
และปลายที่สุดของสิ่งนั้นจะมาพร้อมกับน้ำหลาก และจนถึงที่สุดแห่งสงคราม ความรกร้างถูกกำหนดไว้แล้ว
และท่านผู้นั้นจะยืนยันพันธสัญญากับคนเป็นอันมากตลอดหนึ่งปี สิบปีนั้น
เขาจะให้เครื่องสัตว์บูชาและเครื่องบูชาหยุดไป และเพราะการแผ่ขยายแห่งสิ่งน่าสะอิดสะเอียน
เขาจะกระทำให้เกิดความรกร้าง จนกว่าจะถึงที่สุด
และสิ่งที่ถูกกำหนดไว้ นั้นจะถูกเทลงเหนือผู้ที่ถูกกระทำให้รกร้าง ดาเนียล 9:25-27

พวกมิลเลอไรต์ได้ตระหนักถึงวันที่ถูกต้องของการตรึงกางเขน
และต่อมาจึงได้ระบุจุดสิ้นสุดของช่วงเวลาสองพันสามร้อยปี "การถูกตัดขาดของพระเมสสิยาห์" ใน

“ท่ามกลางสัปดาห์” ซึ่งพระคริสต์ทรงยืนยัน “พันธสัญญา”

เนื่องจากพวกยิวได้ทำให้ถ้วยแห่งเวลาทดลองของตนเต็มจนล้น ดังที่แสดงไว้โดย

“การแผ่ปกคลุมแห่งสิ่งน่าสะอิดสะเอียน” ก็ได้รับการระบุด้วยเช่นกัน กางเขนได้กลายเป็นหลักหมายทางประวัติศาสตร์ซึ่งมีความจำเป็นอย่างยิ่งในการตระหนักว่าสารแห่งเสียงร้องเหียงคืน

แม้จะมีความสว่างที่อยู่ในชื่อพระคัมภีร์เหล่านั้น

ซึ่งก่อให้เกิดการสำแดงอันทรงฤทธิ์แห่งฤทธานุภาพของพระเจ้าเช่นนั้น

พวกมิลเลอไรต์ก็มิได้บรรลุถึงความเข้าใจในชื่อพระคัมภีร์เหล่านั้น

อันเป็นความเข้าใจที่แสดงโดยความปรารถนาของดาเนียลที่จะเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างนิมิตทั้งสอง

สัปดาห์ที่พระคริสต์ทรงยืนยันพันธสัญญานั้นถูกแบ่งออกเป็นสองช่วงเวลา

ซึ่งต่อมาซิสเตอร์ไวท์ได้ระบุว่าเป็นภาพแทนของพันธกิจส่วนพระองค์ของพระคริสต์เป็นเวลาสามปีครึ่ง

แล้วจึงตามด้วยพันธกิจของพระองค์ดังที่เป็นภาพแทนโดยเหล่าสาวก

พวกเขาเห็นว่าหลักหมายทางประวัติศาสตร์ของกางเขนได้กลายเป็นหลักยึดเพื่อกำหนดวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ.

1844 แต่พวกเขามิได้เห็นว่ามีสิ่งนี้ยังเป็นภาพแทนของศูนย์กลางของช่วงเวลาสองช่วงที่เหมือนกัน

คือช่วงละสามปีครึ่ง และด้วยเหตุนี้จึงเป็นภาพแทนของ “เจ็ดเวลา” ซึ่งพระเจ้าทรงเรียกผ่านทางโมเสสว่าเป็น

“การโต้เถียงแห่งพันธสัญญาของพระองค์”

แล้วเราก็จะดำเนินอย่างเป็นปฏิปักษ์ต่อเจ้าเช่นกัน และจะลงโทษเจ้ามากขึ้นอีกเจ็ดเท่าเพราะบาปของเจ้า

และเราจะนำดาบมาสู่เจ้า ดาบนั้นจะทำการแก้แค้นแทนพันธสัญญาของเรา

และเมื่อเจ้าถูกรวบรวมอยู่ในเมืองของเจ้า เราจะส่งโรคร้ายระบาดท่ามกลางเจ้า

และเจ้าจะถูกมอบไว้ในมือของศัตรู เลวินิตี 26:24, 25.

เมื่อพระคริสต์ทรงยืนยันพันธสัญญากับคนเป็นอันมากนั้น

พันธสัญญานั้นเองคือสิ่งที่พระองค์ทรงมีข้อพิพาทกับพวกยิวที่ไม่เชื่อฟัง

“ข้อพิพาทแห่งพันธสัญญาของพระองค์” เริ่มต้นขึ้นในปี 723 ก่อนคริสตกาล

เมื่อชาวอัสซีเรียกวาดต้อนไพร่พลแห่งอาณาจักรฝายเหนือไปเป็นเชลย

และแล้วตลอดหนึ่งพันสองร้อยหกสิบวันเชิงพยากรณ์ ศาสนานอกรีตได้ย้ายอิสราเอลตามตัวอักษร

การย้ายนั้นต่อมาได้ถูกสืบต่อด้วยอีกหนึ่งพันสองร้อยหกสิบวันเชิงพยากรณ์

แห่งอำนาจสันตะปาปาที่ได้ย้ายอิสราเอลฝายวิญญาณ.

สัปดาห์เชิงพยากรณ์ซึ่งพระคริสต์ทรงยืนยันพันธสัญญา เพื่อให้สำเร็จตามนิมิตแห่งสองพันสามร้อยปีนั้น

ยังเป็นภาพแทนของนิมิตแห่งสองพันห้าร้อยยี่สิบปีด้วย พวกมิลเลอไรต์เข้าใจคำพยากรณ์เรื่องสองพันสามร้อย

ปีมากพอที่จะประกาศข่าวสารแห่งเสียงร้องยามเหียงคืนได้อย่างถูกต้อง แต่พวกเขาเลือกที่จะปฏิเสธความกระจ่าง

บางส่วนซึ่งการตีความของกาเบรียลในบทที่เก้ามุ่งหมายจะถ่ายทอดไว้แก่พวกเขา

กาเบรียลได้ทรงสั่งสอนดาเนียลให้แยกแยะนิมิตทั้งสองอย่างถูกต้อง (โดยแยกออกจากกันในความคิด)

ซึ่งถูกแทนไว้ว่าเป็น “matter” และ “vision” และเพื่อให้คำแนะนำนั้นสำเร็จลุล่วง ซิสเตอร์ไวท์ได้บอกแก่เราว่า

นี่เองคือภาระใจของดาเนียล ขณะที่ท่านพยายามจะเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างเจ็ดสิบสัปดาห์

(ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของ “seven times”) กับสองพันสามร้อยปี

การที่อัครทูตมีปฏิเสธรื่อง “เจ็ดวาระ” ทำให้พวกเขาตกอยู่ในฐานะที่ไม่อาจเข้าใจได้ว่า

ช่วงเวลาแรกจำนวนสี่ร้อยเก้าสิบปี ซึ่งถูกตัดออกจากสองพันสามร้อยปีนั้น

เป็นภาพแทนของการกบฏต่อพันธสัญญา ซึ่งโมเสสระบุว่าเป็น “การวิวาทแห่งพันธสัญญาของพระองค์”

พวกเขาถูกกีดกันไม่ให้ตระหนักว่า การตรึงกางเขนในท่ามกลางสัปดาห์นั้นมิได้เพียงแต่แบ่งชีวันเวลาเท่านั้น หากยังบังซึ่งถึงศูนย์กลางแท้จริงแห่งข้อพิพาทของพระคริสต์กับการไม่เชื่อฟังของอิสราเอล โดยพระโลหิตแห่งพันธสัญญาอีกด้วย พวกเขาตบอดต่อความจริงที่ว่า พระโลหิตซึ่งถูกหลั่งเพื่อคนเป็นอันมากที่กางเขนนั้น ซึ่งกำลังยืนยันพันธสัญญาของพระองค์อยู่ ก็เป็นการยืนยันพันธสัญญาที่ได้ทรงวางไว้ในเลวีนิติ บทที่ยีสิบห้าและยีสิบหกด้วยเช่นกัน

ชนชาติอิสราเอลในสมัยโบราณได้รับเอาพันธสัญญาหนึ่งไว้กับตน โดยพวกเขาให้นิยามพันธสัญญานั้นว่าเป็นการประกาศของตนว่า “บรรดาสิ่งที่พระยาห์เวห์ตรัสนั้น ข้าพเจ้าทั้งหลายจะกระทำ” โดยไม่ตระหนักเลยว่า พันธสัญญาซึ่งพระคริสต์ทรงประทานนั้นกำหนดให้ธรรมเนียมปฏิบัติของพระองค์ถูกจารึกลงบนจิตใจ การให้นิยามเงื่อนไขของพันธสัญญาแบบฟาริสีของพวกเขาเองนั้นขัดขวางไม่ให้พวกเขาเข้าใจและยอมรับพันธสัญญาที่แท้จริง

อิสราเอลสมัยใหม่ได้ให้นิยามพระโลหิตแห่งกางเขนในท่ามกลางสัปดาห์ด้วยถ้อยคำซึ่งก่อให้เกิดความมืดบอดอย่างเดียวกันแก่อิสราเอลสมัยใหม่ ดังที่ได้ตกอยู่เหนืออิสราเอลโบราณเมื่อพวกเขาปฏิเสธพระเมสสิยาห์และประกาศว่าพวกเขาไม่มีพระราชอำนาจใดนอกจากซีซาร์.

อิสราเอลสมัยใหม่มืดบอดต่อความจริงที่ว่า ประวัติศาสตร์ซึ่งกาเบรียลได้สรุปไว้แก่ดาเนียลนั้น มิได้รวมเพียงการยืนยันพันธสัญญาเท่านั้น แต่ยังรวมถึงการกระจัดกระจายซึ่งถูกนำมาสู่บรรดาผู้ที่ปฏิเสธพันธสัญญานั้นด้วย เพราะข้อพระคัมภีร์เหล่านั้นระบุว่า โรมนอกศาสนา (เจ้าชายผู้ซึ่งจะมา) จะทำลายเมืองและสถานนมัสการ และว่าจนถึงที่สุดแห่งสงคราม (ซึ่งเหยียบย่ำสถานนมัสการและพลไพร่) ได้มีการกำหนดไว้แล้วซึ่ง “ความรกร้าง” ทั้งหลาย ในรูปพหุพจน์!

ในประวัติศาสตร์ที่พระคริสต์ทรงหลั่งพระโลหิตของพระองค์เพื่อทรงยืนยันพันธสัญญากับคนเป็นอันมากนั้น อำนาจสองประการที่ก่อความรกร้าง คือ โรมนอกศาสนาและโรมของสันตะปาปา ได้รับการระบุไว้อย่างเฉพาะเจาะจง พระโลหิตที่ทรงหลั่งบนกางเขนนั้นคือสิ่งที่พระคริสต์ทรงนำเข้าไปในสถานนมัสการฝ่ายสวรรค์ และเป็นสัญลักษณ์แห่งพระราชกิจของพระองค์ซึ่งได้แสดงไว้โดยนิมิต “mareh” แห่งสองพันสามร้อยปี ประวัติศาสตร์นั้นถักทอเข้ากับประวัติศาสตร์ของนิมิต “chazon” แห่งสองพันห้าร้อยยีสิบปี ดังที่มีภาพแทนโดยอำนาจสองประการที่ก่อความรกร้าง ซึ่งจะเหยียบย่ำสถานนมัสการและพลโยธาให้ต่ำลง.

ความจริงทั้งหลายซึ่งถูกแสดงเป็นอัญมณีในความฝันของมิลเลอร์นั้นสองประกายเจิดจ้าดวงอาทิตย์ แต่ยังไม่ครบถ้วนสมบูรณ์ ในวาระสุดท้าย เมื่อเสียงร้องเที่ยงคืนถูกประกาศซ้ำอย่างตรงตามตัวอักษรทุกประการ อัญมณีเหล่านั้นเองจะถูกขายผู้ถือ “แปรงขัดฝุ่น” นำไปใส่ไว้ในหีบใหม่ที่ใหญ่กว่า และแล้วอัญมณีเหล่านั้นจะสองประกายเจิดจ้ายิ่งกว่าเดิมสิบเท่า อัญมณีเหล่านี้กลายเป็นบททดสอบของชาวสารเสียงร้องเที่ยงคืนครั้งสุดท้าย อัญมณีเหล่านี้ได้รับการระบุไว้อย่างเฉพาะเจาะจงโดยพยานสองคนที่ฮาบากุกได้พยากรณ์ไว้ ว่าเป็นตาราง เมื่อบรรดาผู้บุกเบิกปี 1843 และ 1850 ซ้อนทับกัน “บรรทัดซ้อนบรรทัด” อัญมณีของมิลเลอร์ก็ได้รับการระบุไว้อย่างเฉพาะเจาะจง และในการกระทำเช่นนั้น อัญมณีเหล่านี้จึงเป็นตัวแทนของชาวสารแห่งเสียงร้องเที่ยงคืนครั้งสุดท้าย

ความจริงส่วนใหญ่บนแผนภูมิทั้งสองแสดงให้เห็นคำพยากรณ์ที่สำเร็จล่วงก่อนปี 1844 เช่น การระบุอัตลักษณ์ของสัตว์ร้ายทั้งหลายในดาเนียล 7 และ 8 ภาพในดาเนียล 2 ก็ได้รับการนำเสนอไว้ ข้อโต้แย้งว่าผู้ใดกันแน่ระหว่างโรมกับอันติโอคัส เอพิฟานีสที่เป็นผู้สถาปนาชนิดนั้นก็มีอยู่ด้วย

ความผิดหวังครั้งแรกและช่วงเวลาแห่งการรอคอยของฮาบากุกและหญิงพรหมจารีสิบคนก็มีอยู่ การมาถึงของทูตสวรรค์องค์ที่สามก็มีอยู่ เช่นเดียวกับสถานบริสุทธิ์บนสวรรค์ “สิ่งที่ต่อเนื่องอยู่เสมอ” ในฐานะสัญลักษณ์ของลัทธินอกศาสนาก็มีอยู่ และแน่นอน วิบัติทั้งสามของอิสลามก็มีอยู่ด้วย เมื่อนำมารวมกัน แผนภูมิเหล่านี้เป็นภาพประกอบของ “ความรู้ที่เพิ่มขึ้น” ซึ่งเกิดขึ้นเมื่อสิ่งแห่งเผ่ายูดาห์ทรงเปิดผนึกความจริงเชิงพยากรณ์ประการหนึ่ง

ขณะที่เรากำลังสรุปการพิจารณาของเราเกี่ยวกับนิมิตแห่งแม่น้ำอูไลในฐานะสัญลักษณ์ของความรู้เชิงพยากรณ์ซึ่งถูกเปิดเผยออกในเวลาอวสานในปี 1798 และได้เพิ่มพูนขึ้นจนกลายเป็นอัญมณีที่อยู่ในหีบใหม่ซึ่งใหญ่กว่าในความฝันของวิลเลียม มิลเลอร์ เราจะกลับไปทบทวนความจริงของขบวนการมิลเลอร์ไรต์ซึ่งยังไม่สมบูรณ์ในประวัติศาสตร์ของพวกเขา บางประการถูกปล่อยไว้ในสภาพที่ไม่สมบูรณ์เนื่องจากช่วงเวลาในประวัติศาสตร์ที่พวกมิลเลอร์ไรต์กำลังดำรงอยู่ และบางประการถูกปล่อยไว้ไม่สมบูรณ์เพราะการไม่เชื่อฟังของบรรดาผู้ที่ปฏิเสธจะก้าวตามแสงสว่างที่ก้าวหน้าของทูตสวรรค์องค์ที่สาม.

เราจะดำเนินเรื่องเหล่านี้ต่อไปในบทความถัดไป

“บรรดาผู้ที่พระเจ้าทรงใช้ให้มาพร้อมกับข่าวสารนั้นเป็นเพียงมนุษย์เท่านั้น แต่ข่าวสารที่พวกเขานำมานั้นมีลักษณะเช่นไร? ท่านจะกล้าหันเหไปจาก หรือดูแคลน คำเตือนเหล่านั้นหรือ เพราะพระเจ้ามิได้ทรงปรึกษาท่านว่าควรทรงเลือกสิ่งใด? พระเจ้าทรงเรียกมนุษย์ผู้ที่จะกล่าว ผู้ที่จะร้องเสียงดังและไม่ละเว้น พระเจ้าได้ทรงตั้งผู้สื่อสารของพระองค์ขึ้นมาเพื่อกระทำพระราชกิจของพระองค์สำหรับยุคนี้ บางคนได้หันเหไปจากข่าวสารเรื่องความชอบธรรมของพระคริสต์เพื่อไปวิพากษ์วิจารณ์ตัวบุคคลและความบกพร่องของพวกเขา เพราะพวกเขามีได้ประกาศข่าวสารแห่งความจริงด้วยความละมุนละไมและความประณีตงดงามครบถ้วนตามที่ฟังปรารถนา พวกเขามีความกระตือรือร้นมากเกินไป จริงจังมากเกินไป กล่าวด้วยความหนักแน่นมากเกินไป และข่าวสารซึ่งจะนำการเยียวยา ชีวิต และการปลอบประโลมมาสู่จิตวิญญาณจำนวนมากที่อ่อนล้าและถูกกดขี่นั้น ก็ถูกกันออกไปในระดับหนึ่ง เพราะเพียงเท่าที่ผู้มีอิทธิพลปิดใจของตนเอง และตั้งเจตจำนงของตนขึ้นเพื่อต่อต้านสิ่งที่พระเจ้าได้ตรัสไว้ พวกเขาก็จะพยายามพรากรัศมีแห่งความสว่างไปจากบรรดาผู้ที่เฝ้าปรารถนาและอธิษฐานขอความสว่างและฤทธานุภาพให้ชีวิตนั้น พระคริสต์ได้ทรงบันทึกถ้อยคำทั้งปวงที่แข็งกระด้าง เยอหยิ่ง และเยาะเย้ยถากถาง ซึ่งกล่าวร้ายผู้รับใช้ของพระองค์ เสมือนหนึ่งว่าเป็นการกล่าวร้ายต่อพระองค์เอง”

“ข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่สามจะไม่ถูกเข้าใจ และความสว่างซึ่งจะส่องให้แผ่นดินโลกสว่างด้วยพระสิริของมัน จะถูกเรียกว่าเป็นความสว่างเทียม โดยบรรดาผู้ที่ปฏิเสธจะดำเนินอยู่ในพระสิริอันก้าวหน้าของมัน งานซึ่งอาจได้กระทำสำเร็จแล้ว จะถูกปล่อยให้ค้างคาโดยผู้ที่ปฏิเสธความจริง เพราะความไม่เชื่อของเขาทั้งหลาย เราจึงวอนท่านทั้งหลายผู้ต่อต้านความสว่างแห่งความจริง จงหลีกเลี่ยงให้แก่ประชากรของพระเจ้า จงให้ความสว่างที่ส่งมาจากสวรรค์ส่องออกไปเหนือพวกเขาด้วยลำแสงที่แจ่มชัดและมั่นคง พระเจ้าทรงถือว่าท่านทั้งหลายผู้ซึ่งความสว่างนี้ได้มาถึงแล้ว ต้องรับผิดชอบต่อวิธีที่ท่านใช้มัน ผู้ที่ไม่ยอมฟังจะต้องรับผิดชอบ เพราะความจริงได้ถูกนำมาให้อยู่ในวิสัยที่เขาจะเข้าถึงได้แล้ว แต่เขาได้ดูหมิ่นโอกาสและสิทธิพิเศษของตน ข่าวสารต่าง ๆ ที่มีหลักฐานรับรองจากสวรรค์ได้ถูกส่งมายังประชากรของพระเจ้าแล้ว พระสิริ พระบารมี ความชอบธรรมของพระคริสต์ อันเปี่ยมด้วยพระคุณและความจริง ได้ถูกนำเสนอแล้ว ความบริบูรณ์แห่งเทวภาพในพระเยซูคริสต์ได้ถูกสำแดงท่ามกลางพวกเราด้วยความงามและความน่ารัก เพื่อดึงดูดทุกคนที่หัวใจของเขามีได้ถูกปิดกั้นไว้ด้วยอคติ เรารู้ว่าพระเจ้าได้ทรงกระทำการท่ามกลางพวกเราแล้ว

เราเห็นดวงวิญญาณหันจากบาปมาสู่ความชอบธรรม
เราเห็นความเชื่อพินซันในหัวใจของผู้สำนักผิดหังหลาย
เราจะเป็นเหมือนคนโรคเรื้อนที่ได้รับการชำระให้หายแล้วซึ่งต่างก็ไปตามทางของตน
และมีเพียงคนเดียวกลับมาถวายเกียรติแด่พระเจ้ากระนั้นหรือ?
แต่ให้เรากล่าวถึงพระคุณความดีของพระองค์ และสรรเสริญพระเจ้าด้วยใจ ด้วยปากกา และด้วยเสียงเถิด”
Review and Herald, May 27, 1890.